

Joseph Daher: Tre års revolt i Syrien ... en väg till frihet.

[Ur [International Viewpoint](#), 2 april 2014. Först publicerad på [New Socialist Webzine](#).
Översättning från engelska, Ronny Åkerberg. Här delvis reviderad av Göran Källqvist.]

Den kanadensiske nyhetsfotografen och New Socialists redaktionsmedarbetare Ali Mustafa, som nyligen dödades av en syrisk militär bombexplosion, gav oss en bister påminnelse om det brutala krig som pågår i Syrien. I denna artikel analyserar Joseph Daher de många reaktionära krafterna inom Syrien, och hyllar tre år av modig kamp för demokrati och social förändring – International Viewpoint.

Det har nu gått tre år sedan den syriska revolutionen började. Under de senaste månaderna har regeringar och ledande media, både i väst och i Mellanöstern, ständigt framställt den syriska revolutionen som död. De hävdar antingen att det har blivit ett sekteristiskt krig mellan den sunnimuslimska majoriteten och de religiösa och etniska minoriteterna, eller att den gamla motsättningen mellan jihadister (islamiska fundamentalistiska militanta) och Assadregimen har återuppstått.

Båda påståendena är långt ifrån sanningen. Det syriska folket påminde världen om detta med att fira den tredje årsdagen av den syriska revolutionen fredagen den 14 mars med parollen ”Det är en folklig revolution, inte ett inbördeskrig”. Trots å ena sidan de massmord och den förstörelse som Assadregimen provocerat fram och å den andra de hot som de islamistiska reaktionära krafterna utgör mot den revolutionära processen, så kämpar de syriska revolutionära massorna fortfarande för revolutionens mål: demokrati, social rättvisa och ett slut på sekterismen.

Men innan vi analyserar de olika krafterna i denna kamp, låt oss först beakta den nuvarande ekonomiska, sociala och humanitära situationen i Syrien.

Samhällsekonomisk katastrof

Sedan början av upproret, har mer än 140.000 människor dödats, mer än 500.000 skadats och hälften av befolkningen har antingen blivit internt tvångsflyttad eller flyktingar utanför landet. Enligt den syrisk-amerikanska Medical Society, har 200.000 människor dött av kroniska sjukdomar på grund av bristande tillgång till medicinsk behandling. Sjukdomar som mässling och hjärnhinneinflammation är vanliga, och polio, som utrotades 1995, drabbar nu upp till 80.000 barn.

Arbetslöshetsnivån har nått 50% och hälften av befolkningen lever nu under fattigdomsgränsen, inklusive 4,4 miljoner i extrem fattigdom. Den syriska BNP har nått 34 miljarder dollar år 2014, långt från 60 miljarder dollar 2010.

Oljeproduktionen har rasat från 385.000 fat per dag till 14.000. För att klara av sin beräknade dagliga inhemsk konsumtion av 150.000 fat, måste Syrien nu importera iransk olja, till ett värde av 400 miljoner dollar per månad.

Kontrasten mellan de områden som behärskas av regimen och de ”befriade” områdena bör också påpekas. I de flesta av de områden som kontrolleras av den syriska regimen styrkor, Damaskus i synnerhet, vid kusten och i Sweida (eller As-Suwayda) i södra delen av landet, fungerar många offentliga tjänster, såsom vatten och elektricitet, skolor och hälsovård mer eller mindre normalt. Råvaror som bröd, frukt och grönsaker, bensin och olja, och dessutom en del importerade livsmedel som socker och ris finns alltid till befolkningen.

I de områden som kontrolleras av oppositionen, som utgör mellan 30 % och 40 % av landets totala yta, är situationen samtidigt helt annorlunda. De statliga tjänsterna fungerar inte, den formella ekonomiska aktiviteten är nästan helt stoppad, el är bara tillgängligt några timmar per dag, telefonkommunikationerna är nästan helt stoppade, många råvaror, speciellt mediciner, är inte tillgängliga, de flesta av barnen är inte i skolan och ofta inte vaccinerade, och fattigdom och svält är utbredd. Enligt ESCWA, en organisation knuten till FN:s huvudkontor i Beirut, saknade i slutet av 2013 cirka 29 % av den syriska befolkningen rent dricksvatten.

I dessa områden, som redan från början var bland de fattigaste i landet – särskilt landsbygden i norr kring städerna Aleppo, Raqqa och Idlib – är konsumtionen av elementära produkter och tjänster begränsad. Enligt de senaste rapporterna, äts inte längre frukt och grönsaker, för att inte tala om kött.

Kontrarevolutionens många ansikten

Den syriska revolutionen är fortfarande i högsta grad levande, men står inför många hot och kontrarevolutionära krafter verkar mot den.

Kontrarevolutionens viktigaste del utgörs av Assadregimen och dess allierade. Assads regim har kunnat återta ledningen på det militära området, som vi kan se med erövringen av Yabroud denna månad. Regimens militära överlägsenhet är framför allt ett resultat av hjälpen från dess allierade. Iran och Ryssland har givit ett enormt stort militärt, politiskt och ekonomiskt stöd till Assadregimen.

I juli 2013 gav till exempel Iran en kredit på 3,6 miljarder euro till Assadregeringen. I december 2013 undertecknade det ryska olje- och gasbolaget Soyuzneftegas en affär på 90 miljoner dollar med Syriens oljeministerium för oljeprospektering och produktion i ett 2190 kvadratkilometer stor sektion av Medelhavet utanför den syriska kusten mellan Tartous och Baniyas. I januari 2014 intensifierade Ryssland leveranser av militär utrustning till den syriska regimen, däribland pansarfordon, drönare och fjärrstyrda bomber.

Vi ska heller inte glömma i synnerhet Hizbollahs och även irakiska och utländska sekteristiska shiagrupperns ökade deltagande på det militära området på regimens sida. Antalet utländska shiasoldater som kämpar för Assadregimen uppskattades till 40.000 i början av året.

Hizbollahs engagemang har ökat stadigt, till att börja med insatser i början av 2012, som främst koncentrerades till den libanesisk-syriska gränsen för att, enligt Hizbollah, ”skydda” libanesiskt befolkade byar i västra Homs guvernörskap, både i en rådgivande och utbildande roll och som en aktiv militär kraft. Från och med maj 2013 agerade Hizbollah spjutspets för en offensiv i Qusayr och Homs. Slutligen blev de den ledande kraften under ockupationen av staden Yabroud, medan den syriska regimens trupper bara hjälpte Hizbollah.

Iraks sekteristiska shiamilis började dyka upp i Damaskus södra förort Sayyida Zeinab och så småningom på andra ställen längre norrut. Regimen välkomnade också ett mycket litet antal grekiska nynazister, som kallar sig ”Black Lilly”, och som slåss tillsammans Assad trupper. Denna militära överlägsenhet och utländska hjälp har gjort det möjligt för regimens armé att återerövra ett antal regioner och territorier från den väpnade oppositionen.

Assadregimen och dess allierade förblir den viktigaste kontrarevolutionära kraften. Men inflytandet från de islamistiska och jihadistiska reaktionära krafter som motsatte sig revolutionens mål och vill bygga en ny diktatur har också ökat, särskilt på det militära området. De är massivt finansierade av privata och statliga sponsorer från de reaktionära Gulfstaterna.

Samtidigt har den oppositionella Fria syriska armén (FSA) saknat ekonomiskt, politiskt och framför allt militärt stöd, vilket har lett till att den har försvagats och splittrats. FSA har också

varit mål för jihadister och vissa islamiska extremistgrupper som mördade några av dess officerare och attackerade några av dess brigader.

De reaktionära islamistiska krafterna är ändå inte ett enat läger. Det finns motsättningar och även opposition, särskilt sedan början av året sedan folkliga och militära revolter utbröt mot jihadistgruppen Islamiska staten i Irak och Syrien (ISIS), som till största delen utgörs av utländska jihadister.

De viktigaste aktörerna i detta kontrarevolutionära läger är Den islamiska fronten, Jabhat al Nusra (Al Qaida-ansluten) och ISIS. Islamiska fronten bildades i november 2013 efter en process som inleddes i september, då flera av dessa grupper gemensamt tog avstånd från Nationella rådet, exiloppositionen och dess exilregering. Den islamiska fronten är en av de mest kraftfullt beväpnade oppositionsaktörerna på fältet i dag.

Islamiska fronten har förklarat att de inte kommer att motsätta sig FSA, men de fördömer det Syriska nationella rådet (en koalition av syriska oppositionsgrupper baserade i Istanbul, Turkiet) och kräver ett islamiskt politiskt system i Syrien. Den islamiska fronten har ekonomiskt och politiskt stöd från reaktionära monarkier vid Persiska viken. Finansieringen från dessa grupper har lockat många oppositionskämpar, inte bara på en religiös grund, utan snarare för att de är bättre rustade och kan ge bättre löner jämfört med FSA:s brigader som saknar allt. Det är därför vi inte bör anta att de stridande i Den islamiska fronten delar samma ideologi som deras ledare.

Man bör komma ihåg att de flesta av dessa islamistiska och salafistiska (sekt inom sunni-islam) ledare faktiskt frisläpptes av regimen under Assadregimens första amnesti i juni 2011, samtidigt som demokrater och andra civila aktivister blev måltavlor för säkerhetsstyrkorna, och fängslades och mördades.

På andra sidan har vi jihadistgrupper uppdelade mellan ISIS och Jabhat al Nusra, som är anknuten till al-Qaida. ISIS har gradvis blivit den största gruppen att välkomna utländska jihadister i stället för Jabhat al Nusra. Båda grupperna delar ändå en reaktionär och sekteristisk ideologi.

I detta avseende var ISIS långt värre än Jabhat al Nusra i att införa burka för alla kvinnor, förbud mot rökning på gatorna, jyzia (islamisk skatt) på kristna, etc. De har arresterat, kidnappat, torterat och mördat civila aktivister, FSA-soldater och kurdiska individer, samtidigt som de utfärdade en fatwa mot kurder, som tillåter att de får dödas, och de kallar Kurdistan ”Kafiristan”, de otrognas land.

Många demonstrationer har ägt rum mot Jabhat al Nusra och särskilt mot ISIS på grund av deras auktoritära metoder och reaktionära tolkning av islam. I ögonen på folket i de befriade områden, som lever under ISIS dominans, utgör deras maktfullkomlighet och reaktionära ideologi bara en annan sida av Assads regim.

Den folkliga ilskan mot ISIS har vuxit under månader. I slutet av 2013 och början av 2014 exploderade den folkliga frustrationen och ilskan efter nya våldsdåd från ISIS. En banderoll visades vid en demonstration den 27 december i Maraat al-Numan i Idlib som uttryckte de folkliga känslorna: ”De flesta av oss har blivit efterlysta av två stater (Assad regimen och ISIS).”

Den 3 januari 2014 ägde det rum demonstrationer på olika platser där ISIS var närvarande för att kräva deras avgång och störtande. De taktfasta ropen ”Assad och ISIS är ett” eller ”ISIS ut!” hördes överallt – dessa taktfasta rop har sedan ett tag nu använts i stor utsträckning i de befriade områdena i Syrien.

Militära medlemmar i ISIS greps i vissa byar, medan andra ISIS-bataljoner sparkades ut efter folkliga protester och militära sammandrabbningar. ISIS var tvungna att lämna många områden, ofta efter att ha dödat människor, inklusive aktivister, kvinnor och barn, som hölls i deras fångelser.

Trycket från folkmassorna har fått militära bataljoner att agera mot ISIS, särskilt den islamiska fronten, som från början var ovillig att vidta militära åtgärder mot ISIS. Folkliga protester och militära attacker mot ISIS av FSA och islamiska frontens bataljoner äger fortfarande rum just nu.

Skillnaderna mellan den islamiska fronten och jihadistgrupper bör inte förleda oss att betrakta den islamiska fronten som en demokratisk grupp som försöker uppnå revolutionens mål: demokrati, social rättvisa och en sekulär stat som behandlar alla lika, oavsett religion, kön eller etnicitet. Tvärtom strävar den islamiska fronten efter en islamisk stat och har inte tvekat att angripa vissa demokratiska grupper och individer.

Islamiska Frontens militära chef Zahran Alloush har hotat Doumas civila råd, liksom delar av FSA. De delar också jihadisternas sekteristiska tal mot muslimska minoriteter, särskilt mot shiamuslimer och alawiter. Grupper av Islamiska Fronten har nyligen tagit på sig ansvaret för kidnappningen av 94 alawitiska kvinnor och barn under sommaren 2013 för att byta ut dem mot 2.000 fångar.

Nyligen sa en jihadist som företrädde soldater från Jabhat al Nusra och grupper från Islamiska Fronten, att personer eller grupper som kämpar för demokrati och en sekulär stat är deras fiender och att de kommer att bekämpa dem. I samma video vidmakthöll de en sekteristisk retorik och uppmanade till bildandet av en islamisk stat.

En klar förståelse av Islamiska Frontens politik innebär inte att de ska ignoreras. På det militära området kan det bli enhet i handling med FSA mot regimen och jihadister, men det bör inte finnas någon illusion om att de kan uppnå några av revolutionens mål.

De syriska revolutionära massorna förkastar varje form av förtryck, vare sig det kommer från regimen eller de islamistiska reaktionära krafterna, precis som de säger nej till försöken att splittra det syriska folket med sekterism eller nationell chauvinism. Vi måste politiskt motsätta oss båda dessa kontrarevolutionära krafter och fortsätta att kämpa för revolutionens ursprungliga mål: ”Demokrati, social rättvisa och nej till sekterism”.

Imperialistisk rivalitet

Trots olikheter och rivalitet är de regionala och internationella imperialistiska aktörerna beredda att komma överens och ha en gemensam ståndpunkt om den syriska revolutionen.

Konferensen Genève II har än en gång visat USA:s, västs och Gulfstaternas vilja å ena sidan, och Rysslands och Irans vilja å den andra, att nå en jemenitisk lösning och sätta stopp för den syriska revolutionen för att upprätthålla Assadregimens struktur, oavsett om Assad blir kvar vid makten.

Trots sin inbördes rivalitet, har de olika imperialistiska och regionala krafterna ett gemensamt intresse av att besegra de folkliga revolutionerna i regionen, bland annat i Syrien, och att upprätthålla status quo. Rivaliteten och skillnaderna mellan USA och Ryssland eller Iran har fått många att beskriva de två sistnämnda länderna som anti-imperialistiska makter. Detta är helt fel på många plan.

Kina och Ryssland kan ha olika taktiska syften eller välja att stödja andra aktörer än USA. Men de är alla borgerliga krafter som är och alltid kommer att vara fiender till den folkliga revolutionen, och de är enbart intresserade av att bibehålla status quo.

Ingen regional och internationell statsmakt kan vara vän till den syriska revolutionen, utan bara de kämpande folken i regionen och på andra håll.

Trots allt, den folkliga rörelsen lever fortfarande.

Den 14 mars hölls många demonstrationer över hela landet för att fira den tredje årsdagen av revolutionen och diverse kampanjer har organiserats i olika befriade områden.

Aktivister i Aleppo distribuerade flygblad i områden som kontrolleras av regimen och som uppgav att revolutionen fortsätter tills segern, till dess regimen störtats. Detta var en del av kampanjen ”vi står emot trots regimen våld”. Aktivisterna i den här kampanjen uppgav också att fredliga medel för motståndet fortsätter att vara ett verktyg i denna revolution.

Ett antal händelser och åtgärder ägde rum i det befriade territoriet i Aleppo. En utställning av bilder och teckningar av barn till minnet av revolutionens martyrer organiserades, förutom en teaterföreställning om revolutionens historia. Andra åtgärder innefattade att täcka ett torg med bilder av revolutionens martyrer, och en kampanj, ”väggen berättar revolutionens historia”, där ritningar gjordes på väggarna i olika stadsdelar.

I regionen Idlib har en kampanj lanserats av olika grupper av aktivister för att fira revolutionens tredje år. I kampanjen ingår en mängd olika evenemang, bland annat en demonstration med sånger från början av revolutionen, att måla väggar i städer och byar med revolutionens paroller och varför revolutionen startade, och en teaterföreställning.

Unionen av Fria syriska studenter (UFSS) har lanserat en ny kampanj som heter: ”Smärta och hopp: Revolutionen fortsätter”. För att bevara minnet av tio års kurdisk intifada den 12 mars 2014, förekom många demonstrationer i olika städer, däribland Amouda, Efrin och Qamichlo. Den 8 mars lanserade gruppen ”Syriska kvinnors initiativ” en kampanj som uppmanar till en demokratisk och pluralistisk stat där kvinnors rättigheter garanteras.

Trots sin blygsamma kapacitet har Den revolutionära vänsterströmningen i Syrien aldrig vacklat i sitt engagemang för revolutionen, och uppmanar till demokrati och socialism, och har till revolutionens tredje årsdag förkunnat bildandet av ”Folkets befrielsefraktion”. Denna fraktion betonade att ”inför alla kontrarevolutionens krafter, särskilt den auktoritära härskande regimen, är dess uppdrag att försvara sig själv och de folkliga massorna och den frihet man betalat så mycket för och för rätten att frigöra sig från allt tyranni och all exploatering”.

En väg till frihet

En banderoll som höjdes i staden Kafranbel i december 2013 sammanfattade mycket väl situationen för den syriska revolutionen: ”Fienderna är många ... revolutionen är en ... och fortsätter.”

Trots svårigheterna, de många farorna och hoten, mördandet och förstörelsen, fortsätter det syriska folket sin väg mot frihet och värdighet. Som en banderoll uttryckte det den 14 mars: ”Tre år av hunger och lidande, men tre år av stolthet och värdighet”. De senaste tre åren har öppnat en ny era för det syriska folket.

Vi måste motsätta oss båda de kontrarevolutionära krafterna, och bygga en tredje radikal rörelse som kämpar för demokrati och social rättvisa, och mot sekterism. Det går inte att nå någon lösning om man inte behandlar de demokratiska och sociala frågorna tillsammans. Sociala krav kan inte skiljas från eller underordnas demokratiska krav. De går i hand i hand.

Den syriska revolutionen fortsätter, trots alla hot som den möter.